

Sygn. akt I C 84/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Zambrowie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Marta Kołakowska

Protokolant Kinga Klemarczyk

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 roku w Zambrowie

sprawy z powództwa C. G.

przeciwko (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki C. G. kwotę 33 000 (trzydzieści trzy tysiące) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 23 października 2014r. do dnia zapłaty.

II. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Zambrowie) od pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 4 154,44 (cztery tysiące sto pięćdziesiąt cztery i 44/100) złotych tytułem brakujących kosztów sądowych.

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki C. G. kwotę 4 084 (cztery tysiące osiemdziesiąt cztery) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 84/15

UZASADNIENIE

Powódka C. G., w pozwie skierowanym przeciwko (...) w W., wносиła o zasądzenie na swoją rzecz kwoty: - 33000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23.10.2014 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia, oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 13.06.2014 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym ucierpiała powódka, potrącona przez pojazd na oznakowanym przejściu dla pieszych. Powódka zgłosiła szkodę u pozwanego jako ubezpieczyciela pojazdu sprawcy. W wyniku postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez pozwanego, powódce wypłacono łącznie kwotę 17000 zł tytułem zadośćuczynienia, które powódka uznaje za nieadekwatne. W wyniku wypadku, powódka doznała urazów ciała, przebywała w szpitalu, była pod kontrolą poradni. Podstawę roszczenia stanowi art. 445§ 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc.

Pozwany wnosił o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów. Wskazał, że wypłacone już zadośćuczynienie i odszkodowanie (1.872 zł), stanowią odpowiednie zadośćuczynienie, a żądanie zadośćuczynienia w kwocie 33000 zł jest bezpodstawne.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 13.06.2014r. kierujący samochodem osobowym marki M. J. P., jadąc drogą Al. (...) w Z., nie zachował należytej ostrożności i potrącił powódkę na oznakowanym przejściu dla pieszych. Bezpośrednio po kolizji powódka została przewieziona do Szpitala Powiatowego w Z., gdzie była leczona bezoperacyjnie z powodu urazu miednicy i kręgosłupa,

przez okres dwóch tygodni (hospitalizacja). Po opuszczeniu szpitala, musiała leżeć w łóżku przez okres dwóch miesięcy i jedynie była dowożona na kontrole w poradni chirurgicznej. Po tym okresie mogła się poruszać z kulą łokciową, a w grudniu 2014 r. i w marcu 2015 r. odbyła dwa cykle rehabilitacyjne, trwające po 10 dni. W wyniku wypadku doznała złamań prawej kości łonowej i prawej kości kulszowej z przemieszczeniem, lewego talerza biodrowego i kości krzyżowej, złamań wyrostków poprzecznych kręgów L4 i L5. Z powodu urazów spowodowanych wypadkiem, powódka doznała 20% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Bezpośrednio po wypadku przez okres 9 miesięcy odczuwała skutki obrażeń. Po tym okresie dolegliwości były niewielkie, występują też obecnie i mogą występować w przyszłości. Wymagała też pomocy osoby trzeciej przez okres 4 miesięcy. Obecnie nadal wymaga zabiegów rehabilitacyjnych w wymiarze dwóch cykli w roku. Nadto na skutek wypadku powódka doznała zaburzeń adaptacyjnych, skutkujących uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 5 %.

Powódka zgłosiła szkodę na osobie u pozwanego, domagając się zadośćuczynienia i odszkodowania. Pozwany przyznał powódce łącznie kwotę 17 000 zł zadośćuczynienia za krzywdę, której doznała w wyniku przedmiotowego wypadku oraz kwotę 1 792 zł tytułem kosztów opieki.

Powyższe ustalono w oparciu o: dokumentację medyczną (k. 25 – 38 , 65 – 66, 68 – 69, 95, 97 - 100), akta szkody (k. 85 – 86), zeznania świadków E. B. (k. 88 – 88v), S. D. (k. 88v), sprawozdanie sądowo – lekarskie wraz z opinią (k. 120 – 124), opinie sądowo – psychologiczną (k. 153 – 162), akta Sądu Rejonowego w Zambrowie II K 319/14.

Odpowiedzialność odszkodowawcza umowna za sprawcę zdarzenia z dnia 13.06.2014r., leżąca po stronie pozwanego, nie była sporna. Pozwany kwestionował wysokość żądanego zadośćuczynienia, uznając, że żądana kwota jest bezpodstawna. Zasugerował, iż nie można wykluczyć, że powódka leczyła się wcześniej na te urazy, na które obecnie uskarża się w związku z zaistniałym wypadkiem.

Wbrew stanowisku pozwanego, uszkodzenia ciała powódki pozostają w związku z kolizją, za którą ponosi odpowiedzialność umowną pozwany. W tym miejscu należy wskazać na art. 361 § 1 k.c. stanowiący, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Jest to przepis mówiący o jednej z przesłanek odpowiedzialności cywilnej za powstałą szkodę, a mianowicie o związku przyczynowo-skutkowym. Związek przyczynowy oznacza przyczynowe powiązanie przesłanki szkody oraz zdarzeń prawnych szkodę wywołujących (działania i zaniechania zobowiązanego lub inne zdarzenia prawne). Zobowiązany ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swego postępowania lub zdarzeń, z którymi ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy zobowiązanego (tak Komentarz do KC A. Rzetecka-Gil, Zakamycze 2011r). Fakt związku pomiędzy uszczerbkiem na zdrowiu powódki a jej uczestnictwem w kolizji pojazdów został potwierdzony opinią biegłych, o których będzie mowa niżej oraz zeznaniami świadków E. B. (k. 88) i S. D. (k. 88v), z których wynikało, że proces leczenia powódki i jej uskarżanie się na stan zdrowia nastąpiły bezpośrednio po kolizji.

Podstawę przyznania zadośćuczynienia stanowi art. 445 § 1 k.c., zgodnie z którym w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym (tj. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia – przypis własny), sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie to forma rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą jego żądania jest krzywda niemajątkowa w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi, wynikająca z naruszenia wskazanych w komentowanym przepisie dóbr osobistych. Wprawdzie szkody niemajątkowej nie sposób wyrównać za pomocą świadczeń pieniężnych, lecz świadczenia te mogą łagodzić ujemne przeżycia pokrzywdzonego poprzez dostarczenie mu środków pozwalających w szerszym stopniu zaspokoić jego potrzeby i pragnienia (tak Komentarz do KC, A. Rzetecka-Gil, LEX 2011r). W przypadku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia należy wziąć pod uwagę między innymi rodzaj i stopień intensywności cierpień fizycznych lub psychicznych, czas ich trwania, nieodwracalność skutków urazu, wpływ skutków wypadku na dotychczasowy styl życia pokrzywdzonego, rodzaj dotychczas wykonywanej przez niego pracy zarobkowej, szanse na przyszłość, a także poczucie nieprzydatności społecznej czy wywołaną następstwem deliktu bezradność życiową pokrzywdzonego (tak orzeczn. SN z dn. 26.03.2015r., sygn. V CSK 317/14). W niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, że zdarzenie z dnia 13.06.2014r. spowodowało szereg urazów ciała i ujemne przeżycia u powódki. Powódka w związku z uszkodzeniem ciała –

urazem miednicy i kręgosłupa lędźwiowego oraz potłuczenia ogólnego była hospitalizowana przez okres 2 tygodni . Dalsze leczenie odbywało się w domu z bezwzględny nakazem leżenia w łóżku i dowożeniem na kontrole w Poradni Chirurgicznej co dwa tygodnie. Trwało to do dwóch miesięcy po wypadku. Po tym okresie powódka została spionizowana i rozpoczęła chodzenie z kulą łokciową. W grudniu 2014 roku i marcu 2015 roku odbyła dwa 10- dniowe cykle rehabilitacyjne w trybie ambulatoryjnym .

Podkreślić też należy, że już sam fakt uczestniczenia powódki w wypadku, w którym została poszkodowana, wiązał się z traumatycznym przeżyciem u powódki. Fakt, że powódka odczuwała dyskomfort spowodowany bólami głowy i kręgosłupa oraz to, że potrzebowała środków przeciwbólowych, zabiegów rehabilitacyjnych, pomocy osób trzecich po wypadku, wynika też z zeznań świadków E. B. i S. D..

Z opinii pisemnej biegłych z Uniwersytetu Medycznego w B. (...) J. J. - specjalisty ortopedy traumatologa, Z. A. - biegłego z zakresu medycyny sądowej i A. J. (k. 120 – 124) wynika m.in., że powódka wskutek wypadku doznała : złamań prawej kości łonowej i prawej kości kulszowej z przemieszczeniem, lewego talerza biodrowego i kości krzyżowej, złamań wyrostków poprzecznych kręgów L4 i L5 po stronie prawej. Jak wskazali biegli, w związku z przebytymi obrażeniami powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 20 %. Uszczerbek oceniono w oparciu o dane z akt sprawy, dokumentację medyczną, badanie bezpośrednie powódki, tabelę (...). Zdaniem biegłych, bezpośrednie skutki obrażeń powódka odczuwała w okresie około 9 miesięcy od wypadku. Pierwsze 3 miesiące to okres gojenia złamań (dolegliwości o nasileniu znacznym), dalsze 6 miesięcy to okres usprawniania (dolegliwości o nasileniu średnim) . Po tym okresie dolegliwości miały już nasilenie niewielkie. Występują one obecnie i mogą się utrzymywać w przyszłości, gdyż złamania miednicy wygoiły się z pewną trwałą deformacją mającą niekorzystny wpływ na mechanikę stawów biodrowych i odcinka lędźwiowego kręgosłupa. Zdolności regeneracyjne i adaptacyjne organizmu osób w wieku 73 lat są bardzo ograniczone. Istniejąca sumaryczna dysfunkcja narządu ruchu ogranicza w istotny sposób aktywność życiową powódki . W okresie powypadkowym powódka wymagała opieki i pomocy osób trzecich w zakresie samoobsługi, toalety, wyżywienia, transportu do lekarza i zastępstwa w zakupach, sprzątaniu itp. w okresie poszpitalnym w ciągu 2 miesięcy wymiarze 6 godzin dziennie , w ciągu następnych 2 miesięcy w wymiarze 3 godzin dziennie. Po tym okresie regularnej i intensywnej opieki już nie wymagała, nie wymaga jej również obecnie. Jak dalej wskazali biegli, obecnie powódka nadal wymaga zabiegów rehabilitacyjnych ukierunkowanych na miednicę i kręgosłup w wymiarze 2 cykli w roku, w ramach refundacji NFZ.

Z kolei z pisemnej opinii biegłej z zakresu psychiatrii M. B. i biegłej z zakresu psychologii I. K. (k. 153 – 162) wynika, iż na skutek przedmiotowego wypadku powódka doznała zaburzeń adaptacyjnych, aktualnie o niewielkim nasileniu. Biegłe wskazały, iż zaburzenia adaptacyjne to długotrwały uszczerbek na zdrowiu, wg Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu z dnia 18.04.2013 roku - 5 %. Dalej biegłe wskazały, iż psychiczne skutki wypadku powódka odczuwała do dnia badania. Skutkują one niewielkim ograniczeniem samodzielności w poruszaniu się po mieście oraz niemożnością dźwigania cięższych przedmiotów, koniecznością pomocy przy kąpielii w wannie , wieszaniu firanek itp. Zdaniem biegłych, rokowanie co do całkowitego wyleczenia jest pomyślne, choć może zająć więcej czasu z uwagi na ograniczone wiekiem możliwości adaptacyjne powódki. Biegłe wskazały, iż powódka winna skorzystać z pomocy psychologicznej.

Wyżej przytoczone opinie biegłych są fachowe, rzetelne i zawierają logiczne wnioski, poparte szczegółową analizą całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. W tym miejscu należy podkreślić za Sądem Apelacyjnym w Łodzi, że opinia biegłego podlega ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz w oparciu o szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. Specyfika oceny tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej (wyrok z dn. 11.01.2013r., sygn. I ACa 1003/12). Przed wypadkiem powódka była w pełni sprawna adekwatnie do swojego wieku, od czasu wypadku jej sprawność jest znacznie ograniczona (zeznania E. B.).

Przeżycia i cierpienia powódki, zarówno w sferze fizycznej jak i psychicznej, które nastąpiły bezpośrednio po wypadku, dyskomfort związany z leczeniem, w tym aktualna do chwili obecnej potrzeba korzystania z zabiegów rehabilitacyjnych, zdaniem Sądu mogą być zrekompensovane kwotą 50 000 zł zadośćuczynienia, jest to też kwota odpowiednia jako kompensacja, mająca na celu przezwycięzenie przykrych doznań, które spowodowały długotrwały łącznie 25 % uszczerbek na zdrowiu. Także brak sprawności fizycznej, jaką powódka miała przed wypadkiem, wpływa negatywnie na życie powódki. Jako , że pozwany w ramach postępowania odszkodowawczego ustalił powódce kwotę zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę na kwotę 17 000 zł i taką wypłacił, w niniejszej sprawie należało w całości zasądzić na rzecz powódki żadaną kwotę 33 000 zł wraz z żadanymi odsetkami.

Jednocześnie Sąd brał pod uwagę fakt, że rokowania co do stanu zdrowia powódki są dobre, a obecnie potrzebuje dalszej rehabilitacji. Potrzeba utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia i że jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, przy uwzględnieniu skali i zakresu następstw uszkodzenia ciała i sytuacji życiowej poszkodowanego. Zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia nie może bowiem oznaczać przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości, jak zdrowie czy integralność cielesna (tak SA w Katowicach w orzecz. z dn. 27.03.2013r. , sygn. V ACa 840/12). O odsetkach od zasądzonej kwoty orzeczono na mocy art. 481 k.c. , licząc je od upływu okresu miesięcznego od dnia zgłoszenia szkody na osobie powódki (15.09.2014r) i zgodnie z zakresem treści pozwu.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 kpc, obciążając nimi stronę przegrywającą – pozwanego i odpowiednio zasądając zwrot wydatków powódce jak i nakazując ściąganie nieuiszczonych kosztów sądowych. O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia MS z dn. 28.09.2012r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.